

STUDENTEN WEEKBLAD

9^e Jaargang.

No. 2.

HOOFDREDACTEUR: J. H. TELDERS.

REDACTEUREN: CH. E. DUTILH, H. A. W. KLINKHAMER, R. A.
D. CORT VAN DER LINDEN, G. P. NIJHOFF, J. A. SCHOUTEN,
J. P. VALKEMA BLOUW, F. A. VENING MEINESZ.

Donderdag

11 Oct. '06.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W. W.
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Vlamingstraat 34.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 16 October, des middags om 4 uur.

Oproep om steun!

Weet gij allen, die dit leest, dat in het „Studenten-Weekblad” kunnen geplaatst worden wat Delftsche Studenten voortbrengen op letterkundig en ander gebied?

't Zou ons verwonderen indien gij 't wist. Gij toch laat het niet blijken, bijkans nooit.

Moet het Studenten-Weekblad volgeschreven worden door hare zeven redacteuren?

Moet de uiting van 't Delftsch Studentendom bestaan uit die van zeven van de duizend Studenten?

Moet dat verbeelden den drang die spreekwoordelijk in ons is?

Moet dat getuigen van jeugdig enthousiasme dat in ons woelt?

't Is zeer fraai, die drang, dat opbruisen van den jeugd, maar kom er hier 's om.

'k Heb niet het oog op feesten, op festijnen, op de uit-spattingen van het jong zijn, maar enkel op de kalme of niet kalme, maar in ieder geval de bewuste uiting er van.

Daarom behoorde het Studenten-Weekblad de plaats te zijn.

Hoevele eerste jaars denkt gij, dat ons hunne geestes-kinderen toevertrouwen?

Hoevele tweede jaars denkt gij, dat ons hunne geestes-kinderen toevertrouwd hebben?

En hoeveel derde jaars doen het en hoeveel ouderen? Zeg gerustelijk 1 procent.

1 procent van U allen voelt behoefte zich te uiten, welk een drang, welk een drang.

En steeds meer Studenten komen hier in Delft en steeds meer stille wateren omzoomen ons, en de diepe gronden zijn misschien niet eens aanwezig!

Klungelend, sullig en prullig is 't meerendeel van ons, onbeduidend en pretencieus, laten we gerust zeggen: te onbelangrijk dat hun stem vernomen zou behoeven te worden.

Maar er zijn toch uitzonderingen, er moeten er toch zijn! Laat nu die uitzonderingen zich toch niet laten weerhouden door valsche schaamte, maar steunt ons!

Steunt ons, dat wij overstroomd worden door inzendingen dat wij niet er mee raad weten.

Laat ons zwemmen in rivieren van geest, in beeken van vernuft, in kolken van gedachten.

Ach, dat er wat vuur kwam in U — een weinig leven — dat die toch al verdwijnende studentikoziteit zich eens wilde incarneeren in geestelijk student zijn.

We willen zoo graag ons blad belangrijk doen zijn, maar hoe zal 't mogelijk zijn bij dergelijke afmattende, gelijkmoedige lamlendigheid, die wij altijd ondervinden van buiten?

Ziet wij doen alles wat ons mogelijk is. Wij hebben toch zeker geregeld altijd ons best gedaan om over zooveel mogelijk onderwerpen stukken op te nemen, maar zal bij zoo weinig belangstelling van buiten niet een tijdstip komen dat wij moeten zeggen: wij willen wel, wij kunnen niet!

Vroeger was er tenminste nog een goed soort medeleven van een zeker aantal personen met ons blad, zelfs dat is niet meer.

En toch was 't toen verre van een ideaal-toestand, 't was de spichtige groei van een licht-arme hyacinth, 't was een overdreven uitschieten naar één zijde, maar was 't niet feitelijk nog beter dan nu?

Gij die dit leest en gniffelt in U zelf en zegt: wat maken zij zich weer dik, en eet een boterhammetje met veel jam lekker op.

Maar gij zijt ook infaam onbeduidend, en tegen U heb ik het niet.

Maar gij die dit leest en die een heel klein beetje voelt voor wat wij U zeggen, tot U hebben wij het.

Doet ons het genoeg en zendt eens wat! Gij maakt misschien wel eens wat en leest het lachend over en gooit het in de prullemand.

Doet dit niet, maar geef het ons.

Gij wilt U misschien soms wel eens uiten, welnu gij kunt het hier in dit blad.

't Is geen gemakzucht dat ons dit doet vragen, integendeel.

't Is uit liefde voor ons blad, dat wij het smeeken.

Gooi partijchap, gooi vijandschap, zoo gij die tegen 't S. W. uit stumperig vooroordeel koestert, over boord. Vergeet niet dat 't slechts de alleronbeduidendste middelmaat niet gegeven is zich te kunnen uiten.

Ik wil kort zijn.

De redactie van het Studenten Weekblad vraagt om stukken voor het S. W.

!

Politie.

Het doel en de plicht van de politie is het handhaven van de rust en de orde, en waar de politie faalt in het nastreven van dit doel, gaat het maatschappelijk grond-beginsel van een gezonde staat te niet. Zij vormt met het leger de verdediging. En toch zijn ze ongelijksoortige bestanddeelen er van. Niet alleen, dat het leger naar buiten en de politie naar binnen werkende, de staat beschermt tegen eene aanranding van hare vrijheid en zelfstandigheid, maar ook dat het eene zijn bestaan aan dat van andere volkeren te danken heeft, de andere in een voor het volk zelf onmisbare rechtsbedeeling zijn oorsprong vindt. De politie heeft eene inrichting als het leger, en dat is ook goed te keuren, maar bij haar nemen de laagsten in rang een veel belangrijker plaats in. Het sterkst spreekt dit wel daaruit, dat elke mindere een eigen initiatief nemen mag, waar hem de zorg voor orde en veiligheid is opgedragen, niet daar, waar hij in dienst der justitie, der rechtspleging staat. Ook zal nooit de politie in den letterlijken zin te strijden hebben, een oorlog hebben te voeren met den burgerstaat, waarvan zij zelf een instelling is. Niet dat er geen dwang kan bestaan tot het nemen van gewelddadige maatregelen, maar van partijdigheid kan en mag geen sprake zijn. Een bevel moet onmiddellijke opvolging mede brengen, en dit zal verkregen worden door het in een goeden vorm te geven. Een bevel blijft wel altijd een bevel en heeft maar één zin, maar wat voor beteekenis heeft dan een gebod zonder gehoorzaamheid? Wij, Nederlanders, die een vrij volk vertegenwoordigen, zijn niet erg gewend aan onderdanigheid, en vooral niet aan onderdrukking van onze

afzonderlijke persoonlijkheid. Wij verwachten van de overheid eene medewerking in den geest des volks en juist de politie, die het nauwst met het volk in aanraking komt, zal goed doen, zich door het volk te doen waardeeren, door het na te volgen. De groote macht er van schuilt dan ook in het optreden, in de aangenomen houding, in de verkeerswijze. Laat een agent maar zorgen, dat hij zijn moreel overwicht heeft en bewaart.

Alles wat hierboven genoemd is, is aan de Haagsche politie onbekend. En dat dit geen persoonlijk oordeel is, is algemeen bekend; die bekendheid nog eens onder de oogen van menigeen te brengen kan geen kwaad, al is er in dagbladen al veel over te lezen. Schelden op eigen verkeerde toestanden brengt meestal geene verandering in de bestaande werkelijkheid; edoch het vaststellen van feiten, algemeene bekendmaking van bestendige ongerechtigheden, aanhoudend aandringen op verbetering doet het slechte afnemen. De aangevallen partij is bang voor spot en ironie en is bevreesd voor hare persoonlijkheid, d. i. hare eenheid, die zoo broos is en zoo gauw verbrokken wordt.

Elk corpslid, dat Vrijdagavond in Scala is geweest, is ongemeen verontwaardigd over de ondervonden behandeling, ieder zoowel wat zichzelf, als wat zijne broeders betreft, en dat met het volste recht. Dit recht is ons niet door ons zelf toegekend, neen. Ieder toeschouwer van het voorgevallene zal zijn stem hier der politie ontzeggen. Zij kan geene verdediging aanvoeren.

Het is hier niet de plaats eene schildering van het gebeurde te geven; we zullen alleen zien en laten zien, wat de politie gedaan heeft en bereikt.

Het begint met het wegloodsen van eenige meest allen onschuldige uitgeworpenen uit Scala naar de straat. Zouden er wel genoeg agenten geweest zijn; in 't vervolg moest de hoofd-commissaris zelf met eene troepenmacht de Wagenstraat bezetten. Gestomp was werkelijk ook bepaald noodzakelijk om de menschen vlugger te midden eener nieuwsgierige groep kijkers te werpen, die op het gezicht van zulk een heldhaftig optreden van de erg bedreigde en erg zwakke politiemacht samenstroomde naar het schouwtooneel. Van doorloopen tot het voorkomen van verstopping in de verkeersgang is in zulk een menschentroep evenmin sprake als bij een brand. Het eenige gevolg hiervan is het gebruik van het slagwapen, dat op meesterlijke wijze gehanteerd werd, en waarvan zelfs zonder bevel en zonder noodzaak druk gebruik werd gemaakt. Om aan eene slachting te ontkomen zoekt ieder een veilig heenkomen in de portieken van winkels en de groote ingang van Scala.

De straat is schoongeveegd, nu de inhammen van die straat. Maar ingehakt op die opgedrongen menschen. Daar vliegen en loopen ze hard weg. Bravo, het is gelukt. Met die blanke sabel, jongen, jongen, wat een rustig gevoel moet dat zijn. Gelukkig dat het publiek geen sabels draagt. Maar de stemming van het publiek is omgedraaid, ten gunste van de studenten. Er wordt gejuicht uit vele kelen voor de studenten, tegen de politie, het publiek drukt dit uit in de plotseling algemeene kreet: „de van Ostadestraat, de van Ostadestraat”. In een minimum van tijd heeft men bereikt de volgende merkwaardigheden. Een haat van den burger tegen de politie, de politie is alleen nog maar fysiek sterker dan het volk, zij heeft haar kalmte verloren, waar het publiek die behield, daar waar niets het publiek belette, dat physische overwicht te doen omdraaien; men was niet bang een politieagent een oorvijs te geven; de politie laat den algemeenen indruk achter nog niet berekend te zijn voor eene zware taak; de politie geeft van hoog tot laag een kijkje in de onbeschaafdheid van hare ambtenaren. Overigens moet ik hier de waarheid spreken en toegeven dat deze wildemannen wel een gevaarlijken indruk maakten. Voortdurend is er actie. Het is een gehoor-kwelling van schor uitgestooten sommaties, ruwe vloeken, onhebbelijke scheldnamen, oogenscherming van hardlopende menschen, zwaaiende armen met kleine sabels, rollende dophoeden, bewegende uniformen, hoofden door helmen gedekt. Voor het volk een angstig oogenblik, voor een kalm en nuchter mensch een lachwekkend schouwspel. Doch tegen het einde van de voorstelling wordt het kalmer. En het is vrij rustig, als de doodnuchtere studenten en gewone menschen uit Scala in een goede stemming vredig huiswaarts gaan willen. Alweer wekt dat ongewone machtsvertoon en de zenuwachtigheid onder elke helm te lezen de nieuwsgierigheid, laat het verwondering zijn, op. Men blijft eens staan, vraagt aan een ander, kijkt rond, of liever gezegd wil dit alles; men kan het slechts half, woest onbeleefd wordt men verzocht door te loopen. De inspecteur

geeft zijnen minderen het voorbeeld van handelen door de sabel in de scheede voortdurend op en neer te halen en van tijd tot tijd er mede te zwaaien, zonder iemand te deren natuurlijk. Te midden dezer vreemdheden treft het oog van den bezoeker voor het eerst eene charge. En wat een mooie. Een inspecteur, tegelijk trompetter, rent aan het hoofd van zijne in ééne breede rij loopende troep, die onder een vervaarlijk krijgsgeschreeuw, zich met groote snelheid voortbeweegt. Weg, maakt dat je wegkomt. — De rust is weldra hersteld en ieder gaat zijns weegs zooals het politieberichtje in de Nieuwe Courant luidde. Ik begrijp hoe de politie zulke onware voorstellingen durft te geven, al doet zij het dan ook met een goede bedoeling, n.l. om haar prestige te handhaven, waarvan dan toch sprake schijnt te zijn. In 't vervolg zou ik de politie in Den Haag willen aanraden een ambulancedienst in te richten voor het verbinden van wonden bij charches veroorzaakt, die nu niet verbonden konden worden, daar het de heeren agenten enz. „niets kon verdommen.” Die ambulance zou dan tevens eenige flesschen zenuwstillende middelen gratis voor de politiemacht en tegen eene kleine vergoeding voor het publiek beschikbaar kunnen stellen. Ziehier nog iets aardigs, dat misschien onbekend is, maar dat toch een feit is, n.l. dit, dat als men niet in het bureau wil, men er zoo gauw mogelijk heen wordt gebracht, maar als men wel in het bureau wil, men er zoo gauw mogelijk weer uit is. Maakt men bij den inspecteur van dienst zijn beklag als een fatsoenlijk mensch tegenover een fatsoenlijk ambtenaar, dan wordt men aan een verhoor blootgesteld of weggejaagd. Er was evenwel eene uitzondering. Er werd iemand opgepakt en naar het bureau gedonderd, die geheel onschuldig was en die zelf gaarne mede wilde om te protesteeren; hij was doodnuchter en is doodnuchter in een hokje gezet, om daar over een uur bedaard weer uit te komen. Doch hetzij genoeg. De meening over de Haagsche politie is bij iedereen die men spreken wil dezelfde. Het is een wantoestand en wij hopen van ganscher harte, nu er van officiële zijde op gewezen en over geklaagd zal worden, dat een stad als Den Haag, de residentie van ons land, hare politiemacht zal reorganiseeren.

De Leeszaal.

Van verscheiden kroegleden heb ik de klacht gehoord, dat de leeszaal op de S. P. zoo vroeg gesloten werd, n.l. om 9 uur 's avonds. En deze klacht komt mij alleszins gegrond voor.

't Nut, dat kroegleden van een goede leeszaal, zooals die werkelijk op de S. P. is, kunnen hebben, wordt voor een groot gedeelte beperkt door 't vroege sluitingsuur. In 't algemeen mag ik wel beweren dat de tijd van den dag, 't meest geschikt om de leeszaal te bezoeken, 't meest aangewezen om zich te verdiepen in een boek of tijdschrift, toch zéér zeker de avond is. En nu is 't werkelijk niet in 't belang der bezoekers van de leeszaal, dat, wanneer ze eenmaal aan een boek bezig zijn, een bediende de lichten komt uitdraaien. Onmogelijk is 't openblijven van de leeszaal niet, dat bewijst toch wel 't feit, dat én in Utrecht, én in Leiden, én in Groningen de leeszaal 's avonds openblijft en dat daar juist 's avonds de meeste menschen te vinden zijn.

Is 't niet een zekere onvolmaaktheid van onze S. P. die in alles zoo up to date wil zijn, dat een student 's avonds een boek willende inzien, geeneens in de gelegenheid is, gebruik te maken van de bibliotheek van zijn sociëteit. En zijn 't velen niet met mij eens, dat toch werkelijk iemand 's avonds méér behoefte heeft, eens even zich te ontspannen door 't een of ander boek of tijdschrift in te zien, dan 's middags?

Ik heb klachten gehoord tegen dit openblijven van de leeszaal.

Enkelen beweerden, dat er tóch geen gebruik van gemaakt zou worden. Nu is dit geen reden. Waar ik zelfs vele menschen ken, die graag 's avonds de leeszaal zouden willen bezoeken, is dát al reden genoeg om tenminste een poging te wagen te gemoet te komen aan hun wensch, waar toch ook wel de gansche sociëteit tot 's morgens 8 uur ten dienste staat van de leden, al maken daar soms maar zéér enkelen gebruik van.

Een tweede bezwaar zou zijn, dat bij fuifjes op de kroeg, de leeszaal zou gebruikt worden als rustplaats van menschen, die zich niet erg lekker voelen, doch hieraan is zeker wel te gemoet te komen door én een strenge orde te handhaven, en 't sluitingsuur dan te stellen op elf of twaalf uur. 's Nachts zal niemand, die eenigszins nadenkt, de zaal redelijkerwijze open willen houden. Want 't gebeurt toch hoogst zelden, dat fuifjes als waarvan hier sprake is, vóór twaalf uur plaats hebben.

Een derde bezwaar is de bediening.

Zou dit bezwaar nu ook niet gedeeltelijk kunnen weggenomen worden, door én de menschen beneden eerst te helpen en daarna boven, als 't beslist onmogelijk is méér bediening 's avonds te hebben, óf 's avonds een jongen voor de leeszaalbediening te houden; 't ligt dan toch ook niet in de bedoeling om de leeszaal tot conversatiezaal te maken, en dan hoeft men op de leeszaal 's avonds ook niet zóó te zien op een vlugge bediening.

En zelfs geloof ik dat vóór elf of twaalf uur niet zóó veel van de bedienden geëischt wordt beneden, dat ze niet boven óók een en ander kunnen brengen.

Op kroegjolen en andere feestavonden zou dan b.v. de zaal gesloten kunnen worden.

Naar ik hoop zal 't kroegbestuur deze quaestie eens rijpelijk overwegen en geen grootere bezwaren vinden, dan die ik genoemd heb en zoo zullen wij tenminste wat dit betreft óók niet hoeven achter te staan bij de verschillende andere studenten-sociëteiten.

G. N.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.)

Ode!

Ik zag U staan
 De zaal was vol van licht.
 Gij keekt mij aan,
 Gij hadt een bleek gezicht.
 Maar toen uw mond te spreken ving
 Was 't of 'r een luister om U hing.

Zooals Gij stondt —
 De handen in de zij —
 Uw welbespraakte tong
 Was over mij.
 En toen Gij Vrolijk boodt den krans
 Ging in mijn borst het hart ten dans.

Nu is het uit,
 Men scheldt op U,
 Gij hebt 't verbruid,
 Kom ween niet nu
 Gij waart toch groot, gij zijt het nog,
 Spreek maar niet meer, gij kunt het tòch!

TRIPPELBEEN.

Tegen de dronkenschap.

Ik ga niet schrijven tegen de dronkenschap, maar tegen dronkenschap, een stukje dat gehoopt had vele gemoederen te ontroeren, maar dat mijns inziens totaal zijn roeping gemist heeft.

Onze geachte inzender begint met zijn eigen hoofd een belangrijk onderwerp te noemen. 't Is altijd gelukkig als men dat vooruit weet, dan valt er tenminste wat aardigs of goeds van te maken. Of dit gebleken is betwijfel ik, misschien in zijn eigen oogen. Maar ik wensch den schrijver niet buiten mijn blaadje te critiseeren; ook zal ik er niet veel woorden om vuil maken.

Had ik mijn geheele leven lang een moreele kater, n.l. als hij blauweknoopsman was. Een vrij aardig mopje. Ik hoop, dat de uitvinder van dit mopje, bij 't lezen van zijn eigen werk geen kater krijgt.

Verder zijn er menschen, die nooit hun eigen maat te pakken krijgen. Hoe krijgt men zijn maat te pakken? Wat is de meening van deze zinsnede? Ik kan mij begrijpen, dat iemand zijn maat weet te houden, dat iemand boven zijn maat gaat, dat iemand matig is, onmatig, dat iemand

over- of bovenmatig veel drinkt, uitermate veel van wijn houdt, een aanmatigend genoeg in drinken scheidt, zich matigt in het drinken als hij vreest zijn maat niet meer te kunnen houden, maar hoe krijgt iemand zijn maat te pakken?

En dan, waarom kan een ander niet op zijn eigen fundamenten voortbouwen? Of bedoelde hij soms, dat een iemand niet kan voortbouwen op de fundamenten van een ander?

Doch ik ga niet verder door. 't Is al meer dan genoeg. Dit waren stijlfouten. Fouten in het stellen wensch ik niet te geven. Ieder zal zich overigens wel over dit opstelletje verbaasd hebben; dat niemand zich ergerde, zegt op zichzelf al genoeg.

In mijn vorig stukje is een drukfout ingeslopen: Code Vinum moet Code Vinum zijn. A.

Schetsje.

Hij zat met zijn hoofd in zijn handen, peinzende over 't boek heen, dat vóór hem lag.

Wat zag hij er van? Niets natuurlijk, maar 't boek lag daar dan toch in ieder geval om een bewijs te zijn van zijn laatste sprankje wil, dat in hem was.

Hij kón immers niet werken van avond. Als hij nu nog in de zelfde omstandigheden was geweest als enkele dagen te voren! Maar dat was hij niet.

En hij voelde zich daar alléén, in die groote kamer, met zijn huis, zijn thuis, zijn vrienden en kennissen zoo vér af, nu hij het zoo noodig had eens uit te spreken, uit te zuchten, wat hij nu voelde, aan zijn clubgenooten kon hij 't toch niet doen die hadden nu allemaal op 't oogenblik 't een of ander, dat hun goedmoedig stemde, dat hun blij maakte, en dáárom juist voelde hij zich op 't oogenblik zoo alléén.

Hoelang zat hij daar nu al? Och, hij wist het niet, wat kon hem tijd schelen, nu hem dát overkomen was.

En tòch, wat was hij niet welgemoed van zijn eettafel naar huis gegaan, met 't prettige idee om te gaan werken, nu hij al een paar weken zóó aan den gang was, want hij moest nu werken, hij had al immers twee jaar zoo half en half verlummeld, zoodat hij geen examen kon doen.

Maar nu zou hij dit jaar aanpakken. Hij had iets, dat hem dreef, dat zijn vrienden niet begrepen, maar dat voor hem was zoo'n klein heiligenbeeld, dat hij steeds te voorschijn haalde in uren van stilte, om er zijn kracht uit te putten.

„God, dat kind!” en met één slag vloog 't boek van zijn lessenaar, had hij zijn vuisten tegen zijn voorhoofd gebald. „Dat kind, waarvoor ik gewerkt heb.” Wat is er nu, wat kan ik nu doen, mijn God, waarom moet ik dit nu hooren, net op 't oogenblik, dat ik 't leven zoo mooi dacht?”

En zijn hand in zijn zak stekende verfrommelde hij dat kaartje: geëngageerd

Als in een roes ging hij naar de kroeg. Hij moest uit zijn kamer, hij moest menschen om zich héén zien, anders Ja anders? hij wist niet wát, maar hij zou iets doen, wat hem zijn leven spijten zou.

En op de kroeg vond hij 't rumoerig, met véél muziek, véél geschreeuw, veel door elkáár loopende, opgewonden menschen. En hij mengde zich in die hoop. Hij zocht een troepje uit, dat aan de fuif was, dat opgewonden vroolijk was door den drank.

En hij dronk óók, maar 't ging niet weg. Toen ging hij óók loopen, hossen, vechten. Hij voelde zich onder vreemden, hoorde spotlachjes, spotwoorden hem ná roepen als: „kerel wat ben jij dronken”.

Toen wist hij niets meer. Alles dwarrelde, alles bewoog zich om hem heen.

Twee ouderen brachten hem naar zijn huis, in bed.

En toen hij den volgenden dag, laat in den middag wakker werd, staarde hij met vreemde oogen rond. Was dit zijn kamer? En hoe kwam hij zoo raar? Wat was er gebeurd? En in een plotseling begrijpen, verborg hij zijn gezicht in 't kussen, snikkende

FF.

Opmerkingen over de verlopen week.

Zondagavond hing op 't groene gordijn vóór de billardzaal 't bordje „reservé”, doch dit belette niet, dat zoo nu en dan een glimp tot ons kwam, van wat daar achter gebeurde. 't Leek er wel iets op de Kieler Woche; onder de heeren in zeiljachtkostuum, bevond zich zelfs een matroosje met een bloot borstje en aardige roode wangen.

Er werd, zooals bij dergelijke sports nu eenmaal past, zelfs een politie-inval gedaan op de S. P., enfin de politie is nu eenmaal vreesachtig voor dergelijke clubs de Bienfaisance.

Verder moet ik opmerken, dat je deze week op de gewone avonden wel een uur naar één eerste-jaars kon zoeken zonder er een te vinden. 't Schijnt dat ze vinden, dat onze kroeg alléén maar bij daglicht gezien mag worden.

Ook werd deze week de nieuwe zaalchef geinaugureerd, wij wenschen hem toe een goede hulp te zijn voor den directeur, die 't werkelijk al zwaar genoeg heeft.

Vrijdag zou eindelijk „de” avond van deze week aanbreken, de zoogenaamde Pfläging-avond.

In dichte drommen trokken eerste-jaars op, om een gezellige avond in Scala door te brengen.

Ook een aantal ouderen van jaren ging mede om nog ééns zich hun vroegere heldenfeiten te herinneren. Maar voor enkelen mocht dit niet zoo zijn, die zonder reden, waarschijnlijk als zéér verdachte types geboekt staande, door mannen mét en zonder sabels, er uit gebracht werden en hun geld mochten gaan terugvragen.

Ook later werden eenige zeer kalme jongelui verwijderd.

Onze indruk was waarschijnlijk anders dan die der directie of politie, ons leek 't, dat zij zelden een kalmere troep eerste-jaars aanschouwd hadden, die véél te véél, én door 't tooneel én door de achter hen staande politie bezig werden gehouden, om zich erg te roeren.

Maar dit verhinderde toch niet, dat later de Haagsche politiemannen in Rusland meenden te zijn, en ooren afhakten etc., terwijl zelfs een tweede-jaars, dezelfde die ééns op Laga een nat pak haalde, bijna naar Siberië was verbannen.

In Delft volgde een kroegjool met veel dooréén loopende menschen.

Woeste gevechten, echter schijngevechten, groote moerbeer (volgens den directeur een record, enfin dat is het eerste van het eerste-jaar) en zelfs onder tweede- en derde-jaars veel plezier.

Dinsdag had de opvoering van Trippelbeen plaats, die onze verwachting niet beschaamde. Onder 't aanbieden van een krans aan den Heer Vrolik en een bouquet aan Mevr. Van Eijsden—Vink, zeide de Heer Van Dam o.m. dat 't optreden van een tooneelspeler over 't algemeen een teleurstelling is!!! Voor 't overige werden de woorden van den heer Van Dam met luid applaus beloond, wat ook zeker kan gezegd worden van 't spel der acteurs en actrices.

't Stuk werd vlot gespeeld, alléén was het scènetje aan de speeltafel wat gerekt.

De spelers verdienen zeer zeker alle lof, de slechte Delftsche décors werden zelfs vergeten. Vanuit de zaal werd verscheiden malen met bloemen gegoid.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

ADVERTENTIE.

**Ter overname aangeboden: een moderne
GASKACHEL.**

Te bevragen MARKT 85.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

De ondergeteekende beveelt zich beleeft aan voor het wasschen en strijken van FIJN GOED.

Ook niet ongenegen HEERENGOED te wasschen.

Mej. G. VAN BLITTERSWIJK,
Wateringsche vest No. 36.

**Hygiënisch anti-septisch Salon
voor Scheren en Haarsnijden,**

18 NIEUWSTRAAT 18.

Ingericht overeenkomstig de eerlang door de wet te stellen eischen voor Hygiëne.

Volgens deskundigen wordt het door mij gebruikte ontsmettings-apparaat als afdoende aanbevolen.

Hoogachtend, G. SIEPMAN.

Café-Restaurant J. DE MAN,

HYPOLITUSBUURT 31.

Gelegenheid voor Eet- en Koffietafels.

KOFFIETAFEL per persoon.	35 cent.
DINER à	80 cent.
BOEKJES, 10 DINERS.	f 7,50.
DINER	1,00.
BOEKJES, 10 DINERS.	9,00.

Uitzending van Dinners à 80 cents en hooger.

Aanbevelend,
J. DE MAN,
voorheen Chef-Kok Hotel „WILHELMINA”,
Hypolitusbuurt 31.

S. LINDEMAN, w. i.

Hugo de Grootstraat 71.

Repetitor in WISKUNDE en
Vakken Prof. RAVENEK.

TEEKENSCHRAGEN.

Ondergeteekende beveelt zich beleeft aan voor het maken van TEEKENSCHRAGEN voor H.H. STUDENTEN.

Solied en sterk. Prijs f 2,50.

Minzaam aanbevelend,

J. M. F. IJSSELING, Timmerman.

Breestraat 32.

Werkplaats: GASTHUISSTEEG 7.

Café Restaurant „BAVARIA.”

Biljard-Concours.

Door te weinig deelname is ondergeteekende verplicht het biljard-concours, in den aanvang van dit jaar begonnen,

te verminderen van 500 tot 250 partijen.

De prijzen worden:

f 20, f 10, f 5 en f 2¹/₂.

Hoogste aantal punten in 30 stooten is 23 caramboles.

Aanbevelend,

L. PENNING.

Het beste adres voor **PILSENER BIER**, gebotteld in Champagne-flesschen met kurksluiting, is bij:

H. NIJHOFF,
Oude Delft 192.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 11 OCTOBER 1906. No. 2.

De Razende¹⁾ dichteres in Holland's poëten-tuin.

In Holland's poëten-tuin dwaalt zij rond; heur haren zwieren, haar oogen prikken en heur handen zijn wanhopig inéén gevlochten.

Zij rust bij voorkeur aan de rustieke fonteinkom, die in het midden van het hof is, en dan liefst als de avond rood schijnt, en „de bosschen donkren en de heuvels blauwen”, en het „vergezicht” in „weemoedbleek” wegsmelt.

IK: Wie is die vreemde vrouw met de opaal violette weemoed's oogen en de vlammende haren, die haar hart steeds zoo bang omvat houdt?

Wat is zij?

Een stem: Zij is de dichteres bij God begenadigd. Zij — gezegend zij haar naam — verstaat de wondere kunst van sonnetteeren, wat zeggen wil in sonnetten te spreken.

Andre stem: Zij is de Vrouw, de zuster van de Nieuwe Gidsers.

Derde stem: Zij is het zingende hart van Holland, de bleeke maan van de Oude Rijn, de blauwe bloem in den sterrenacht.

Vierde stem: Heil, heil de groote priesteres van het woord.

Rei: Héléne, Héléne!
Wie snerpt en scherpt de wereldveel.
Wie weent en steent in zielsgekwel.
Héléne, Héléne!
Wie maakt in bed een smartsonnet
En dicht op straat Roemeen's ballaad
Héléne, Héleene —
Wie huilt per woord — een maanaccoord.
Wie vult per rits de oude Gids,
Héléne — Héleene.
Wie mot, oh God! van leed kapot —
Maar blijft en schrijft, dat alles drijft
[van weene

Héléne Héleene

Wat waar het best, nu op het lest

Waar moest verroest — 't nu henen:

Héléne: verdwenen!

Ik: Wat zegt men toch, ik begrijp 't niet goed, waarom praat men zoo vreemd over deze juffrouw — ziet! ziet! hoe zij zich in barnend leed wringt en haar hoofd om haar voeten wikkelt — ziet hoe haar weemoed-mond zich rekt in smart-bedauwingen.

(Mijn Oude Gids:)

Wacht maar mijn vriend, uit deze evolutie's ingegeven door de smert om een jeugd-vriend, die zij nooit gekend heeft, breekt zoo straks een vloed van sonnetten, balladen, volksliederen, gazelen en andere pronkstukken los.

En zoo waarlijk, de jong-oude vrouw, tot rust gekomen, in een extatische houding, griffelde met een heel lange nagel in wastafels een menigte woorden.

Al de wastafels welke beschreven waren, liet ze loom naast zich neder glijden.

De „Oude Gids” raapte ze schielijk een voor een op; toen het afgeloopen was en de purperen bloem van Neerland na een paar stuiprekkingen in slaap was gevallen, stopte hij schielijk wat banknoten in haar geopende hand-met-de-smart-vingers en vergunde mij de gedichten te lezen.

Waar de lezers van het S. W. zich wel zullen willen vergasten aan het beste waartoe Neerland's dichterei in staat is, pluk ik hier of daar eenige coupletten af.

Vrede zij met U, moge het U wel bekomen.²⁾

Uit „Roemeensche volksliederen en balladen”.

¹⁾ Razend: hier niet Rázend = tegen de muur opklimmen, maar rázénd = mooie vaerzen maken.

²⁾ Alle deze gedichten zijn te vinden in de afleveringen Aug., Sept., Oct. van de „Gids” 1906.

Om ze op waarde te schatten, moet men trachten ze hardop te laten voorlezen, 't effect is dan zeer groot.

Uit: Moedertranen.

Hij lei zijn mantel aan de wegezooom
Om, heel den nacht te slapen zonder droom,
Hebt gij, o vrouw, den ploegos wel gedrenkt.

Uit: De Cobzâr en zijn liefste.

Gij zijt in een stofwolk voorbijgegaan,
Uw schaduw raakte mij even aan.

Je beeft, terwijl op de cobzâ
Mijn vingren, bevend droomen,
O lief, want ik speel op de cobzâ
Al onder de pruimeboomen.³⁾

Mijn paardje dat graast in de weide,
Ik beef, want ik denk, als een wonder
Rijst de zon, in het laaiend oosten,
Maar bij avond, dan gaat zij onder.

Na deze juiste opmerking, peinst de cobzâr verder, tot:

— „O lieveken! neem mijn paardje,
Dat rent of de dood hem ná zat
En of in 't verschiet je huisje
Hem lokte, bestijg het dra, schat!

Terwijl ik, alleen met mijn cobzâ
Blijf onder de pruimeboomen,
O ren op mijn paard naar de maaiers,
Die sparen wel 't graan, om je komen.
enz.

Uit: De Heiduck.

De heiduck komt soms in het dorp wel
En kijkt naar het dansen der jeugd
En luistert naar 't lied van den cobzâr,
Die zingend de harten verheugt.

Hij zegt tot den cobzâr: — „O geef mij
Uw cobzâ en 'k zing van mijn min!”
De cobzâr, die geeft hem zijn cobzâ
De heiduck, die zingt van zijn min.

En het meisje, dat kwam tegemoet mij:
„O heiduck! hoe zwart is uw paard!”
„O meisje! hoe vlug is uw spil toch!”
Uw drempel is 't liefst mij op aard!”

De heiduck rijdt heen

En toen is dat meisje gestorven
En haar zieltje vraagt elleken nacht:
— „O heiduck! waar is toch uw paardje,
Uw paardje, waar 'k altijd naar smacht?”

Uit „Sonnetten”:

Herfstlijk avondrood.

Rood wazig droomlicht toovert òm tot bronzen
Pilaren slank de bruine boome⁴⁾stammen.
En óp die zuilen tuilen, geel als vlammen,
En suizlen zacht, een zuidewind komt donzen,
De lichte kruinen, klankloos werpend klammen
Wind wel een blad toe . . . Droomig dommelgonzen
Komt nog een hommél — Wát doet bang nu bonzen
Mijn loome hart, of 't morgen zou verlammen?

In de enge kamer, waar ik eenzaam toeve,
Op de eiken tafel, midde' in schemertreuren,
Bloeit blankfluweelen phlox en vult met droeve,
Zoel-zoet-doordringend-stervensdroeve geuren,
De sombre kamer. — 'k Voel me als bij een groeve. —
Arm angstvol hart, wat zal er nú gebeuren.⁵⁾

Uit: Juni-avond.

Zwaar zwart fluweel op mijnergrijze luchten,
Staan nu de boomen, plechtig-kalm te moe.
't Gemaaide gras, vol wilde-bloemen-zuchten,
Wuift, droomig-zacht, mij zoele aromen toe.
En eenzaam klaagt, als moede roepgeruchten,
Het droeve loeien van een verre koe.

³⁾ Aan de pruimeboomen kan men zien, dat men is in Roemenië.

⁴⁾ Niet boonestammen.

⁵⁾ Bij dit sonnet vraagt men zich werkelijk af: hoe is het mogelijk iets dergelijks voort te brengen?

Uit: Pauwen.

Nu vult mijn ziel het klaaggeschrei der pauwen,
Doordringend droeve in 't late schemerlicht.
De bosschen donkren en de heuvels blauwen.
In weemoed bleek smelt weg het vergezicht.

Gij zult hiermee kunnen volstaan.

Mocht gij vinden, dat ik de roem en het prestige van de „Vrouw-dichter” schâ, welnu ik eindig met de schoone regels, waarmee „Pauwen” eindigt:

Doch schreien blijve om 't rijk waarheen wij moeten
De schoone pauwen van mijn overmoed.

Naar aanleiding van:

Afleveringen Aug., Sept., Oct. van de Gids. 1906.

Eenheid van tijd.

Niet de eenheid van tegendeelen, maar de eenheid van tijd wil ik in dezen lierzang betokkelen.

Eindelijk zal 't er dan van komen.

We hebben de zaken op z'n Hollandsch bekeken. Eerst hebben we gezegd: „zóó, zóó”; toen „ja, ja”; toen hebben we tegen onzen buurman gezegd; „èn, heb je 't al gehoord van die eenheid van tijd?” Toen hebben we er eenigen tijd over heen laten gaan.

Daarna zeiden we: „hé, hoe zou 't nu met die eenheid van tijd staan?”; daarna: „er is natuurlijk veel vóór, maar er is natuurlijk ook véél tégen”; daarna: „weet je wat ik maar altijd zeg: je moet de zaken altijd van twee kanten onpartijdig bezien.” Daarna hebben we er eenigen tijd over heen laten gaan.

Vervolgens hebben we ingezonden stukken in de krant geschreven. Vervolgens hebben we eens uitgerekend, hoevél 't schelen zou; vervolgens hebben we gezegd, dat er zoo'n haast niet bij was; vervolgens hebben we er eenigen tijd over heen laten gaan.

Daarop hebben we vreemdelingen op bezoek gehad, die onze manier van tijdrekenen uiterst mal vonden; daarop hebben we eens geïnformeerd, hoe 't in de landen om ons heen geregeld was; daarop hebben we gezegd, dat, wat voor andere landen goed was, nog niet altijd voor ons land goed was; daarop hebben wij er eenigen tijd over heen laten gaan.

Eindelijk hebben we gezegd, dat 't niet langer zoo ging en dat er wat aan gedaan moest worden; eindelijk hebben we gekibbeld of we 't linksche of 't rechtsche voorbeeld zouden volgen; eindelijk hebben we gezegd, dat er eens een eind aan moest komen: eindelijk hebben we er eenigen tijd overheen laten gaan.

Ten slotte hebben we 't uitzicht geopend, dat de zaak binnen niet te langen tijd commissoriaal zou worden gemaakt; ten slotte hebben we adviezen ingewonnen en gekregen van mr. Levy; ten slotte zullen we, na overrijp beraad, besluiten naar een anderen tijd over te gaan...

Mits (want nu komt de rubriek „mitsen”)...

Dit is de ten ontzente gangbare wijze om tot iets anders over te gaan, om iets nieuws in te voeren, om iets te hervormen.

Zondagsblad van het Volk.

Tentoonstelling van werken van James Mc Neil Whistler.

KUNSTKRING, Rotterdam.

Wanneer er in ons landje hier of daar een bijzondere tentoonstelling is, dan hoort men spoedig van een of ander die er geweest is; en de gemeente raadgeving: om er ook eens heen te gaan, blijkt veelal te sterk om weg te blijven.

Zoo scheurde ik mij dezer dagen lds uit de bundels nog niet klaar zijnde teekeningen en toog naar Rotterdam naar de tentoonstelling, hierboven vermeld.

Ik heb er geen spijt van gehad.

De Engelsche natuur, welke ook in Amerikanen levendig is, schijnt afkeerig te zijn van al wat naar hevigheid en diepe innigheid zweemt, althans in de schilderkunst en de muziek.

Zondert men John Field uit, welke trouwens ook niet van uiterlijkheid is vrij te pleiten, dan heeft op muziekgebied Engeland niemand opgeleverd, die ook maar eenigzins de naam van groot componist waardig kan genoemd worden — in de schilderkunst vindt men geen Rembrandt, geen Rubens, geen Michel Angelo en is Reynolds met zijn statige, ietwat koude, maar bevallige deftigheid een hoogtepunt te noemen.

Waar Duitschland zoovél groote musici leverde, en schilders als Dürer, Holbein, waar Frankrijk mede beide voortbracht, daar moet in de Engelsche natuur iets wezen, dat het kunstenaar-zijn belemmert, d.w.z. dat belet geheel-compleete kunstenaars-figuren te doen ontstaan.

In Whistler, een groot mensch, wankelt de inborst tuschen de uiterlijke pracht van een technisch volmaakt-zijn en een oprecht ernstig in zich willen leven.

Juist de Engelschheid, die zoo een onnoemelijk aantal bekwame, zooveel groote teekenaars in Engeland en Amerika deed worden, naast zoo weinig schilders, kenmerkt zich door de gave van het technische teekenen, het handige en het verbluffende.

Ziet in de tijdschriften met hoeveel gemak allerlei teekenaars de moeilijkste perioden en gevallen teekenen, met een vaardigheid, die u verstedt doet staan.

Whistler is zonder twijfel echt Engelsch.

Van daar die talloze schetsen, litho's, etsen ook op deze tentoonstelling, die een kunnen verraden van zeldzame compleetheid.

Hij geeft met een paar kleine kriebellijntjes de lastigste dingen sprekend weer, hij toovert, als 't ware in een paar haaltjes en streepjes gansche straten en pleinen, bevolkt en druk, voor uwe oogen, hij schetst in een krabbel een antiek versierd huis met beeldhouwwerk om raam en lijst, zóó dat gij 't ziet.

Neust gij er dan boven op, dan ziet gij dat het effect verkregen is door een hier en daar aanduiden, meer niet, van een ongelooflijke, overlegde handigheid en kundigheid getuigende.

Deze teekeningen zijn allen zuiver, ze dóen het allen, maar als gij een aantal er van gezien hebt, en de overdonderende afheid ervan over u heen hebt laten gaan, dan beseft ge plotseling dat al deze kleine plaatjes plaatjes zijn.

D.w.z. zij laten u koud, gij voelt er geen ontroering bij, gij ziet ze aan en verheugt u over de mooie, zuivere wedergave.

Er blijft niets van hangen.

In deze teekeningen: stadsgezichten, gevels, enz. viert de Engelsche knapheid, in haar oppervlakkigheid hoogtij.

Zoo ook in de aquarellen.

Kleur is voor den Engelschen teekenaar een middel om te kleuren, om te verlevendigen wat hij nu eens niet zwart op wit wilde houden.

Het is niet het genieten in kleur, in nuancen en tinten, het is niet dat wat een z.g. colorist als b.v. Vermeer voor genot deed vinden om schilderijen te maken zóó als wij ze van hem hebben; hún kleur is: kleurmiddel.

Dit komt sterk uit in de aquarellen óók van Whistler, die gekleurde teekeningen zijn, te hël, te oppervlakkig om op den naam van schilderwerk aanspraak te kunnen maken.

Maar naast den uiterlijken Whistler komt op deze tentoonstelling ook de innerlijke aan het woord.

En 't is opmerkelijk dat zijn mooiste etsen (in etsen bereikt hij 't meest en 't mooist) vallen in zijn jonge jaren.

Zouden mode en bekendheid hem geschaad hebben? Of zou eerst later bij het klimmen der technische vaardigheid met de jaren het duveltje van de geraffineerdheid hem 't meest geprikt hebben?

Ik waag het niet te beslissen, beiden zullen hun invloed hebben doen gelden.

Maar ons blijft slechts een eerbiedig bewonderen over van den man, die werken wrocht als b.v. nummers 71—75 van deze tentoonstelling en vooral No. 65.

Wij vergelijken als tijdgenooten onjuist en als ik zeg, dat enkele dezer door mij naast etsen van Rembrandt gesteld worden, dan kan dit slechts juist zijn in zooverre het verschil van ontstaantijd dit toestaat, maar zeker is het dat de maker een groot man moet geweest zijn.

Waar ik zoo straks over oppervlakkigheid sprak, moet men niet vergeten dat de schilder Whistler ook in de daarbij bedoelde teekeningen steeds zich zelf bleef, dus ook daar betrekkelijk kunst gaf, — oppervlakkige kunstenaars zijn óók kunstenaars — slechts stel ik hem in zijn diepere, meer doorwerkte werken oneindig veel hooger.

Daarin is hij als weinigen; in zijn andere voortbrengselen zal menig een hem vroeger of later evenaren.

V. B.

BOEKBESPREKING.

JACQUES PERK. (MATHILDE-IRIS).
Een Studie door Dr. J. ALEIDA NYLAND.
L. J. VEEN — Amsterdam, MCMVI.

Het is opmerkelijk zooveel er over Jacques Perk geschreven is. Was het zijn vroege dood, die de verbeeldingen aanzette en den luister van voor-dit-aardsche-te-goed om hem heen deed schijnen, was het de jonge sympathieke figuur, de „dichter” zoo geheel en al, of was het de waarde zijner gedichten, welke hem zoo zeer deden gewaardeerd worden?

Het een zoowel als het andere zal toegebracht hebben aan zijn jongen roem; we moeten echter nimmer uit het oog verliezen, dat het dweepen met J. Perk bij velen, de meesten, meer voortkomt uit beide eerstgenoemde gevoelsaandoeningen, dan door uit een genieten en als zoodanig zoo hoogelijk waardeeren zijner werken.

Mathilde is moeilijk te begrijpen.

We weten dit allen, en slechts blijft het de vraag of een vers begrepen dient te worden, d. w. z. of men de beeldspraak verstaat en het achter de woorden schuilende bewust weet weer te geven, zij 't aan anderen, zij 't aan zich zelf.

In ieder geval is, waar het begrijpen niet de eenige factor blijft in de appreciatie, en 't bij kunst-genieten onmisbare gevoel tevens aanwezig is, het geheel en al in zich kunnen opnemen van een vers het hoogste.

Waar iemand als Dr. Aleida Nyland ons mee neemt en nader brengt aan den dichter door hem ons beter te doen begrijpen, door ons te leiden en, zooals men vaak den steun van anderen noodig heeft om op een hooger standpunt te komen, ons de behulpzame hand biedt waar wij door eigen nadenken in den steek gelaten worden, daar kunnen wij niet anders dan uiterst dankbaar zijn.

Vereischte voor een studie over een dichter, voor een studie die ons wil nader brengen tot dezen, is, dat zij goed geschreven zij. 't Moet liefst niet zijn een tentoonstelling van eigen litterarische gaven, een spelen in woorden, maar het moet zijn een goed zuiver Hollandsch geschreven, bezonken, weloverwogen verhandeling.

Is Aleida Nyland hierin geslaagd?

Mij dunkt wel. Weinig studies over dichters deden mij zoo aangenaam aan als deze; het geheel is niet te groot, te uitgebreid, vervalt niet in onzuivere uitweidingen en wij hebben wel de overtuiging dat onze gids een goede was.

Veel zal over Perk nog geschreven worden, hij is nog de jonge edelman in onze letterkunde en mij dunkt, ik zie nog velen hem verheerlijken; mijn hoop is dat mede door dit boekje men er toe zal komen hem uit zuiver litteraire overwegingen die eer te geven, welke hem als een waar dichter-in-Holland toekomt.

V. B.

GÖTZ KRAFFT. 2e deel. IN DE BRANDING.

Over dit tweede deel kan ik kort zijn hoewel 't niet direct een vervolg is op 't eerste deel. Götz Krafft wiens eerste semester n. l. in 't 1e deel beschreven wordt, brengt nog 2 semesters in Bonn en in Marburg door, die op zijn karakter niet zoo'n grooten invloed blijken te hebben, dan dat de auteur ook hieraan nog een gedeelte van zijn boek zou wijden, om daarna in Berlijn te midden van die woelende menschenzee te komen werken. De theologie geeft hij er aan, zijn eerste doel wat hem voor oogen staat is: leer menschen en toestanden kennen, en daarvoor heeft hij in Berlijn, waar de uitersten der maatschappij naast elkander wonen en door elkaar krielen wel de gelegenheid. Hij komt in aanraking met anarchisten, met bekrompen orthodoxen, met liberalen, en hij leert door die omgang veel van de samenstelling der maatschappij kennen, hetwelk hij later hoopt te kunnen gebruiken als hij zijn levensdoel: 't verbeteren der maatschappelijke toestanden, meer nabij is gekomen. Toch ziet hij na eenigen tijd in, dat hij op deze wijze nooit de middelen zal bezitten om dat doel na te streven, en dat hij, voordat hij zoover is, zal moeten leeren werken. 't Ontstaan van deze wensch naar

ernstigen, nauwgezetten arbeid is de belangrijkste bij hem plaatsgrijpende verandering.

In de uitwerking schijnt dit tweede deel mij niet zoo mooi toe als 't eerste. Er komen meer gewrongen gebeurtenissen in voor, toevalligheden die in de normale gang van zaken niet voor zouden zijn gevallen en waardoor dan heele stukken uit 't boek niet geschreven zouden kunnen zijn. 't Is niet meer zoo sterk de ontwikkeling van zijn karakter te midden van gewone omstandigheden. Toch neemt 't niet weg dat ook dit deel vele heel mooie stukken bevat, en hier en daar een nieuwe kijk geeft op enkele toestanden.

F. A. V.

UIT DE STUDENTENPERS.

Propria Cures.

Wanneer men de P. C. van de laatste week leest, dan voelt men dat er in Amsterdam een woeling is, om den tegenwoordigen toestand te veranderen. 't Schijnt mij toe een voorbode van een strijd tusschen de twee richtingen die in Amsterdam door de fusie aaneen zijn geketend, maar die toch met elkaar in botsing blijven. Waar deze twee richtingen zonder twijfel ook bij ons bestaan, al zijn ze gescheiden van elkaar en daardoor niet met elkaar in aanraking, lijkt 't me niet van belang ontbloeit de in Amsterdam opkomende strijd te volgen. Met eenige nieuwsgierigheid zien we dan ook een verslag tegemoet van de debateringsvergadering aldaar, waar de afschaffing der groentijd verdedigd zou worden. Echter werden ook van de andere zijde in de laatste P. C. plannen ontwikkeld, die al werden ze nog vaag uitgedrukt, toch duidelijk genoeg waren om de strekking te begrijpen. Deze plannen stellen een collegium naast den Senaat, en laat gene o. a. zorgen voor lustrumvertegenwoordiging en eigen lustrum. Zoo dit middel om deze gewoonte weer in te voeren slaagt, zou dus de band der 5 universiteiten weer hernieuwd kunnen worden, wat dunkt me zeer 't apprecieeren zoude zijn en de inter-academiale band, waarvan de wenschelijkheid reeds van zoovele zijden werd aangetoond, nauwer zou aanhalen. Met belangstelling mogen we dus tegemoet zien wat 't resultaat van alles zal blijken.

A. V.

Tot ons groot genoegen bleek uit de vorige Minerva dat er tenminste nog Groningers waren, die 't niet eens waren met de kwajongensachtige, gewildgeestige toon der Groningsche Minerva-redactie in 't stukje over den brand van de Academie. Eenigszins vreemd vonden wij het, dat in de repliek, de plaatselijke redactie afkeurde de heftigheid, die uit enkele stukjes sprak, waar deze heftigheid toch in dit geval zoo op zijn plaats was.

Propria Cures leverde buiten eenige officieele speeches een schoon gedicht over de rijjool, dat weer 't aantal vieze woordjes vermeerderde.

Over de Vox niets bijzonders te vermelden.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

PRACTISCHE STUDIE.

Gewone Vergadering op Woensdag 17 October 1906, des avonds ten 8 ure, in de Stads Doelen. Spreker de heer J. H. Telders; onderwerp: De nieuwe Rijnbrug te Duisburg-Ruhrort.

Excursie op Vrijdag 19 en Zaterdag 20 October 1906 naar Duisburg-Ruhrort. Bezichtiging van nieuwe Rijnbruggen en Havenwerken. Intekenlijsten bij Van Zeventer op de voormalige I. I. Deelnemers wordt dringend verzocht zich vóór Vrijdag 12 October op te geven.

—o—

WILLIAM FROUDE.

Wegens tijdelijk verblijf in het buitenland wenscht af te treden als Penningmeester van het Gezelschap, de heer K. F. Duyts.

Ter voorziening in deze vacature heeft het Bestuur candidaat gesteld de heer J. H. A. W. v. Heerdt tot Eversberg. Tegencandidaten, gesteld door minstens 3 leden, kunnen schriftelijk worden opgegeven aan het Bestuur van Maandag 8 October tot Maandag 22 October 1906.

ELECTROTECHNISCHE VEREENIGING.

Buitengewone Vergadering op Maandag 15 October 1906, 's namiddags half drie, in het Gebouw voor Electrotechniek, Zaal β . Punten van behandeling: Reglement, Tijdschriften, Studiebelangen, e. m. a.

—o—

SNJEUNTOJOUNSELSKIP „FRISIA”.

Alle lânsljue wirde útnoege, snjeuntojoun tsien úre krêkt, to kommen op 'e earste gearkomste by Jehânnes Witteveen, Havenstrjitte 38a.

A G E N D A.

DEN HAAG.

Vrijdag 12 October. Diligentia: Klavieravond van Hermina den Hollander; 8 uur.

Ned. Tooneel: „Trilby”; 8 uur.

Zaterdag 13 October. Diligentia: Liederavond van Johan Messchaert en Julius Röntgen; 8 uur.

Fransche Opera: „Mignon”; 8 uur.

Gebouw v. K. en W. Gezelschap Van Eysden: „Tripelbeen”; 8 uur.

Maandag 15 October. Diligentia: Piano-avond van mevr. Van Oven; 8 uur.

Woensdag 17 October. Diligentia: Liederavond van Adrine Savelly; 8 uur.

Donderdag 18 October. Diligentia: Concert van het Schörgkwartet; 8 uur.

ROTTERDAM.

Zondag 14 October. Groote Schouwburg. Ital. Opera: „Cavalleria” en „Pagliacci”; 8 uur.

A D V E R T E N T I E N.

CHARLES ABRAAS

PHOTOGRAF D. S. C.

OUDE DELFT 145

TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHIEDINGEN:

's-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906.

Stélio

High Class

Turkish cigarettes.

ALOM MET GOUD BEKROOND.

Maison „HAAS”,

CUISINIER,

34 -:- KOORNMARKT -:- 34.

Door de steeds grootere aanvraag van **dagelijksche Diners** in diverse prijzen, heb ik met mijne **leveranciers** een **contract** gesloten, waardoor ik in staat ben **Diners** uit te zenden van af **50 cents** bij abonnement van **20 bons**. Ook **Diners** van 60 cents bij abonnement van **20 bons**. **Diners** van **80 cents** worden bij abonnement van **20 bons** geleverd tegen **70 cents**.

N.B. De bons zijn 30 dagen geldig en niet persoonlijk.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

DELFTSCHE

Stoomververij en Chemische Wasscherij.

A. F. BOSMAN, Oude Delft 72.

Verven en uitstoomen van alle Heeren-costuums, enz. Aflevering in 8 dagen. Wassen van Glacé-Handschoenen à 10 cents per paar.

ALBUM van 12 Lichtdrukplaten

„DELFT”

IN BLAUW LINNEN MAP.

Prijs f 1,--.

De platen zijn afbeeldingen van:

1. OUDE DELFT bij de Oude Kerk.
2. ZUIDWAL.
3. HET KANAAL.
4. DE OOSTSINGEL.
5. DE CAMERETTEN.
6. WATERINGSCHHE VEST.
7. HET NOORDEINDE.
8. NOORDEINDE HOEK KOLK.
9. KOORNMARKT.
10. HET STADHUIS (achterzijde).
11. DE OOSTPOORT.
12. TWEE OUDE GEVELS.

Spoedige bestelling is gewenscht, daar de voorraad gering is.

Voorhanden bij de boekhandelaren:

M. J. COUVÉE, Hypolitusbuurt.
J. VAN OEL Jr., Koornmarkt.
J. VIS Jr., Oude Kerkstraat.
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot.

Passage-Bureau

J. DE KUYSER & ZONEN,

Oude Delft 229 en 231.

Stv. Mij. „Rotterdamsche Lloyd”,
 via Rotterdam-Marseille.

Stv. Mij. „Nederland”,
 via Amsterdam-Genua.

Alle informatiën, zowel voor passagiers als voor verzending van goederen, kosteloos verkrijgbaar.